

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΦΟΛΕΪ

ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΕ Ο ΚΟΛΙΜΑΡ

Το επόμενο βράδυ, μετά τη μεγάλη μάχη της Ίνας, δύο νεαροί συνταγματάρχαι, ο Κολιμάρ και ο Ροσέλ, γεμιάζαν σ' ένα δωμάτιο κάποιου πανδοχείου τών περιχώρων. Από κάτω, από τη μεγάλη αίθουσα, άνέβαινε ο πρόσχαρος θόρυβος που έκαναν οι γέροι εφεδρικοί κ' οι νεοσύλλεκτοι καθισμένοι στα τραπέζια δίπλα - δίπλα και τσουγκρίζοντας τα ποτήρια τους για τη καινούρια νίκη.

Ο Κολιμάρ που ήταν νέος, ορμητικός και δέ λογάριζε τι θα πή κίνδυνος, τέντωνε τ' αυτία του για ν' άρπάξει κανένα λόγο από τις κουβέντες τών στρατιωτών, έχω συγχρόνως άκουγε με άφηρημάδα το συνάδελφό του Ροσέλ. Έκεινος, που ήταν μεγαλύτερος, πύ συγκατημένος και πύ οσβαρός, τόν έμέμετο για τώ τρελλό θάρρος που είχε δείξει κατά τη μάχη.

— Γιατί ξλώρημος στό πύ επικίνδυνο σημείο της μάχης, έχοντας την πίτα σου στό στόμα και μόνο με τώ μαστίγιό σου στό χέρια; Άσφαλώς τώ έκανες αυτό για νά σέ προσέξη ο αυτοκράτωρ, για νά σέ θαυμάσουν οι στρατιώται, και για ν' άκούσης νά μιλούν για σένα μ' έγθουσιασμό!

Άν και έξακολουθούσε νά εινε άφηρημένος, έντοίτους ο Κολιμάρ άπάντησε στό συνάδελφό του με ειλικρίνεια:

— Ά ναι, τ' έκανα για όλα αυτά που μου είπες, για τή δόξα διαβόλης!

— Μά, φτωχέ μου φίλε, παρατήρησε ο Ροσέλ, δέν άπολαμβάνει κανείς τή δόξα, γιατί ή δόξα δέν έρχεται παρά μετά θάνατον!

Αυτή ή παρατήρησης συνέφερε τόν άτρόμητο Κολιμάρ από τήν άφηρημάδα, γιατί τώ είχε θίξει τόν έγωϊσμό.

— Ναι, άπάντησε κάνοντας μία γκριμάτσα άπογοητεώσους. Αδ-τό ειν' αλήθεια και με κάνει νά έσθωρζομαι... Έγώ θά ήθελα πολύ νά μάθω όσο είμαι άκόμα ζωντανός έκεινο που σκέπτονται οι άνθρωποι για μένα. Με θαυμάζουν; Μ' άγαπούν; Θά λυπηθούν όταν πεθάνω;

— Νά μία περιέργεια πολύ παράδοξη και άδιάκριτη! φώναξε ο Ροσέλ γελώντας. Νομίζω πώς εινε πολύ δύσκολο νά Ικανοποιηθής και νά μάθης, άγαπητέ μου, δλ' αυτά που ζητάς:

— Ποιός έξερει τι γίνεται, εινε ο Κολιμάρ, ο όποιος εινε σκεπτικός, και ήταν κυριευμένος από τήν έμμονή αυτή Ιδέα του.

— Έπειτα, έξαφνα, καθώς εινε σέ μία γωνία τά ρουχία τώ ξενοδόχου κρημαμένα στό πατάρι, πρότεινε στό σύντροφό του άφελίστατα:

— Θά φορέσουμε αυτά τά χωριάτικα ρουχία. Άγνώριστοι έτσι θά κατεβούμε κάτω στη μεγάλη αίθουσα τώ πανδοχείου και θά τσουγκρίζουμε τά ποτήρια μας με τούς στρατιώτες πύ βρίσκονται σ' αυτή. Μήν άνησυχής; Άναλαμβάνω έγω νά τούς κάνω νά μιλήσουν για μένα.

Ύστερ' από λίγη ώρα, κωμονίει μέσα στις βαριές χωριάτικες γυνες τους, με τή ρεμπουμάλκα κατεβαμένη μπρός στό μάτια τους, μεταμφιεσμένοι έτσι σέ γνήσιους χωριάτες, οι δύο συνταγματάρχαι έμπαιναν μέσ' στη μεγάλη αίθουσα τώ πανδοχείου.

Ένώ ο Ροσέλ, πήγε και έγκαταστάθηκε μόνος του σ' ένα τραπέζι, ο Κολιμάρ έπηγε στό δικταλιανό και κάθισε άπάντη σ' ένα νεαρό στρατιώτη μ' αλλοίτη έκφραση. Για νώ τώ πάσχη κουβέντα τόν έκέρωσε μερικά ποτηράκια, μία τώ κάκου. Ο στρατιώτης τόν άναπρόθεως τώ κέρσασα, χωρίς όμως νά τόν πη λέρη. Τότε ο Κολιμάρ άρχισε νά τώ μιλάει για τή μεγάλη μάχη της προηγουμένης ήμέρας.

Είτε ήταν έπιφυλακτικός έκ φύσεως, είτε γιατί δυσπιστούσε πρός τόν νεαρόν άκείνο χωρικό, ο όποιος μιλούσε τόσο καλά τά γαλλικά, ο νεαρός στρατιώτης έξακολουθούσε νά παραμένει άφωνος.

Όστούο ο Κολιμάρ έπέμενε νά τόν κάνει νά μι-

λήσει, και, σάν νά τώ φώτισε τώ μυαλό μία άστραπή, άξαφνα σέ κάποια στιγμή, με ύφος θλιμένο και στενάζοντας, τώ εινε:

— Η πύ μεγάλη άπόλεια της ένδόξου αυτής μάχης ήταν χωρίς άλλο, ο θάνατος τώ γενναίου συνταγματάρχου Κολιμάρ...

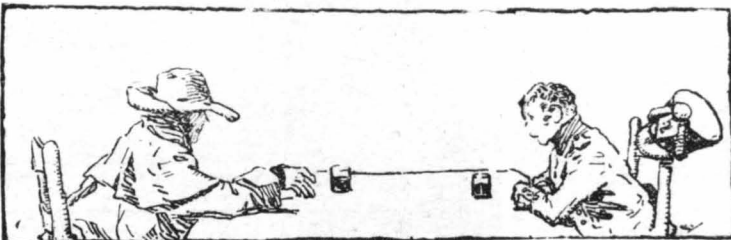
Άκούοντας αυτή τήν άπροδοκτητή είδηση, ο νεαρός στρατιώτης δέ μόκρεσε νά συγκατηση στην άρχη ένα σκίτημα, μά άμέσως καθήσυχασε. Κούνησε τώ κεφάλι του, σά νάθελε νά πη πώς ένα τέτοιο πράγμα ήταν άδύνατον.

Τότε επιμένοντας στό λεγόμενά του, και διασκεδάζοντας κάπως με τήν αλλόκοτη τροπή πύ είχε δώσει στην όμιλία του, ο Κολιμάρ άρχισε νά σχεδιάζει με τή φαντασία του και νά διηγείται στόν άφελή στρατιώτη μία δολόκληρη ρομαντική Ιστορία, σχετικώς με τόν ηρωικό... θάνατό του. Μ' ένα διαβολέμένο κέφι, τώ έλεγε πώς ο Κολιμάρ είχε καταδιώξει τόν έχθρό ός τή μέση ενός δάσους και πώς, όταν ή νύχτα έπεσε, έφαγε τώ κάτω νά βρη τώ δρόμο του μέσ' από τά σούντρα. Τώ περιέγραψε τήν άγωνία, τήν κόραση και τήν πείνα τώ συνταγματάρχου. Τώ εινε έπειτα πώς βρήκε άουλο στην καλύτερα ένός ύλοτόμου, πώς έφαγε λίγο ψωμί σ' αυτή και πώς κοιμήθηκε σ' άχυρα.

Όσο διηγείτο τή φανταστική αυτή Ιστορία τώ θανάτου του, τόσο και περισσότερο κέφι έκανε ο νεαρός συνταγματάρχης. Και σέ μία στιγμή άξαφνα, διηγήθηκε πώς ο ύλοτόμος επρόθεως τόν έξενε

του στους Γερμανούς, οι όποιοι περιεκύλωσαν άξαφνα τή καλύτερα και τόν σήκωσαν άπ' τόν ύπνο του. Έπακολούθησεν ή άφηγησις τώ ήρωϊκού άγώνος τώ συνταγματάρχου με είκοσι Γερμανούς και ο θάνατός του.

Όλη αυτή τήν κοινή Ιστορία, ο νεαρός συνταγματάρχης τή διηγήθηκε με τέτοιο ένθουσιασμό, με τόση άκρίβεια, δίνοντας τε-

Ο νεαρός στρατιώτης τόν άκουγε με συγκίνηση...

τοις έκφράσεις στη φουσιονωμία του, ώστε δχι μόνο τήν έκανε πιστευτή αλλά και τήν ζωντανά.

Κι' ο Ροσέλ ο ίδιος, διασκεδάζε άκούγοντας τήν από τώ διπλανό τραπέζι και θαύμαζε τήν εθλόγισία τώ συνάδελφου του. Μά έκεινο πού τόν διασκεδάζε περισσότερο κ' από τή φανταστική αυτή Ιστορία, ήτις ήε στάσις τώ νεαρού στρατιώτη, ο όποιος τήν άκουγε με τώ στόμα άνοιχτό, με τά βλέμματα τόν βυθισμένα στό μάτια τώ Κολιμάρ. Στην άπλοική κ' έκφραστική φουσιονωμία τώ ζωγραφίζοντοσαν καθαρά τά συναισθημάτα πού τώ προκαλούσε ή άφηγησις τώ συνοληκού του. Στο άθωο βλέμμα τώ ή καταπληχής είχε άντικαταστήσει τώρα τήν άρχική άμφιβολία του για τήν αλήθεια τών δσιών άκουσε.

Όσο όμως ο Κολιμάρ προχωρούσε πρός τώ τέλος της φανταστικής του Ιστορίας, τόσο τώ πάθος με τώ όποιον τόν άκουσε ο νεοσύλλεκτος, γινόταν μεγαλύτερο. Η βαθαία συγκίνησης τώ είχε κάτι άνάκνικο με τρόμο. Ο Κολιμάρ, με τή συτήρησι του, προκαλούσε τώ ζωρότερο ένδιαφέρον του.

Όταν ο νεαρός συνταγματάρχης τελείωσε πειά τή διήγησί του, ρώτησε τόν νεαρό στρατιώτη:

— Και τώρα πύ ο Κολιμάρ εινε πεθαμένος, πώς μου, τι Ιδέα είχες γ' αυτόν;

Τότε, άξαφνα, έξω φρενών, άνάτατος, ο νεοσύλλεκτος πύ είχε μένει άφωνος ός τή στιγμή εκείνη, άνορθώθηκε και φώναξε δυνατά:

— Θά σοβ πύ καλύτερα τή Ιδέα έχω για σένα, κακοθύρη!... Για νά χαιρέσαι έτσι και για νά είσαι τόσο καλά πληροφορημένος για τώ θάνατο τώ συνταγματάρχου Κολιμάρ, αυτό σημαίνει πώς έσύ είσαι ο δολοφόνος του.

Και πρίν ο Ροσέλ μπόρεσει νά προβλέψη ή νά μαντέψει τώ κίνημά του, ο νεοσύλλεκτος τράβηξε ένα πιστόλι από τή ζώνη του, και σημαδεύοντας στην καρδιά, επυροβόλησε τόν Κολιμάρ, ο όποιος σοορίασθηκε άμέσως κάτω νεκρός.